

Tiedotuslehti 3/2009

Vapautetut

Jyväskylän katulähetys ry

Katulähetysten työntekijät vierailivat syyskuussa Italiassa. Sirkku Chambersin blogissa matkan tunnelmia, sivut 6-7.

Pia Lähteenmäki valmistui lähihoitajaksi, sivut 4 ja 5

Tero Poutanen on Katulähetysten ensimmäinen sivari, sivu 9.

Jelana Kingin kiitokset Viron eheytyisleiriltä, sivu 11.

Kaikki on jo valmiina

"Eräs mies laittoi suuret illalliset ja kutsui monta. Ja illallisajan tullessa hän lähetti palvelijansa sanomaan kutsutuille: 'Tulkaa, sillä kaikki on jo valmiina'". (Luukas 14:16–17)

"Tulkaa, sillä kaikki on jo valmiina"

Lähetysjohtaja Verkkonen oli juuri pitänyt vaikuttavan saarnan liikuttaen kuulijoiden sydämiä aina kyyneliin saakka. Eräs kuulija innostui analysoimaan moista ilmiötä ja lähestyi saarnamiestä: "Olipa hyvä saarna!" Kauanko sinulla meni aikaa sitä valmistellessa? - "Koko elämä, vastasi saarnaaja." Totta on, että vuosikymmeniä taivastietä käyneelle 'kotipolku' käy tutuksi ja rakkaaksi ja sitä on hyvä kuulijoille kuvata. Sanoohan sanakin, että *"vanhurskasten polku on kuin aamurusko, joka kirkastuu kirkastumistaan sydänpäivään saakka."* Nämä ovat niitä saarnaajan tähtihetkiä – Jumalan sanan siemen uppoaa otolliseen maaperään. Aina ei asian laita ole kuitenkaan näin. Vertaus illallista tuo ilmi asioita joita jokainen Kristuksen todistaja joutuu kokemaan.

"He rupesivat kaikki järjestään estelemään"

Jumala vetää ja ihminen vastustaa. Tämä on langenneen ihmisen perustilanne. Kukaan ei elä elämäänsä kirkossa istuen vaan Jumalan illalliskutsu tulee sinne arkisen elämän keskelle. Eikä sitä pudoteta taivaasta enkelin kautta vaan hän on lähettänyt asialle aivan tavalliset palvelijansa, joihin on helppo loukkaantua. Niinpä ihminen oppii nopeasti hallitsemaan verukkeiden keksimisen ja vitkuttelun taidon. Raamattu sanoo: "...ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa". Oman aikansa suuri saarnamies Jesaja jo valitteli: "Herra kuka uskoo saarnamme kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan". Silloin kun Jumala meitä kutsuu omat touhut tuntuvat paljon ajankohtaisemmilta. Jumalan jutut

ovat jotenkin ylimääräinen häiriötekijä. Ihmisellä riittää niitä peltotöitä, härkä bisneksiä tai vaimonottojuttuja kuhunkin elämän vaiheeseen.

Itse kävin rippikoulun vasta 18-vuotiaana. Varkauden seurakunnassa rippipappina oli nuori pastori Miettinen joka yritti rakkaasti ja pitkämielisesti opastaa meitä nuoria taivastielle kertomalla Jumalan sanan suurista totuuksista. Täytyy sanoa, että konfirmaatiohetkellä en ymmärtänyt juuri mitään taivasasioista. Pää oli niin täynnä nuoruuden hurmiota, että sinne ei mahtunut mitään muuta sillä hetkellä. Saarnamies joutui viestinviejäksi minun elämäni nuoruuden kaaoksen keskellä ja kohtasi vain estelyä.

Nooasta sanotaan että hän oli vanhurskautensa saarnaaja. Jumalan pitkämielisyys odotti 120 vuotta Nooan saarnatessa ennen kuin vedenpaisumus tuli ja hukutti kaikki ihmiset paitsi ne seitsemän sielua jotka pelastuivat. Pastori Jukka Norvan to opetti että Kristus itse esiolevaisena käyskenteli Nooan arkin vaiheilla ja odotti kärsivällisesti, että sen ajan ihmiset kääntyisivät ja tekisivät parannuksen synneistään. Mutta he järjestään estelivät. Sen ajan globalisaatio pilkkasi ja piti halpana kaikkia taivasasioita. Mitkä lienee olleet sen ajan median välineet?

"Mene kiiruusti kaupungin kaduille ja kujille ja tuo köyhät ja raajarikot, sokeat ja rammat tänne sisälle"

Pitäisikö pelästyä ja vaieta silloin kun yleinen mielipide on evankeliumille vastainen. Vetää takaisin ja jäädä odottelemaan suopeampia aikoja koska maaperä on niin kova. Nyökkäillä ymmärtäväisesti ja pysy-

tellä taustalla – nyt ei ole herätyksen aika. Jeesuksen vertaus suurista illallisista antaa kyllä aivan toisen linjan siitä miten hän haluaa meidän toimivan: "Mene kiiruusti kaupungin kaduille."

Jyväskylän kaupunki on perustettu vuonna 1837. Se on yksi suomalaisen kulttuurin keskuksista. Jo varhain kaupunkia alettiin kutsua Suomen Ateenaksi. Lähetyst historian suurin apostoli Paavali tuli oikeaan Ateenaan ja näki että kaupunki oli täynnä epäjumalan kuvia. He olivat kulan, hopean ja taiteellisten kivien palvojia. Kristuksen henki hänessä kiivastui ja hän astui keskelle keskusaukiota Areiopagia julistaen: *"Noita tietämättömyyden aikoja Jumala on kärsinyt, mutta nyt hän tekee tietäväksi, että kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus."* Pietarin helluntaisaarna kulki myös inhimillisten mielipiteiden vastavirrassa: "Varmasti tietäköön siis koko Israelin huone, että Jumala on hänet Herraksi ja Kristukseksi tehnyt, tämän Jeesuksen, jonka te ristiinnaulitsitte."

"...ja vielä on tilaa"

Missä ikinä saarnataan evankeliumia, siellä ovat myös enkelit läsnä? Jokainen jumalanpalvelus ja hengellinen kokous on myös enkelitilaisuus! Taivas seuraa tarkoin meidän ratkaisujamme. "Niin myös sanon minä teille, on ilo Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen." Luukas 15:10. Miksi enkelit ovat niin kiinnostuneita meistä ihmisistä? Siksi koska Jeesus on se joka ottaa vastaan syntisiä. Siihen enkelitkin halajavat katsastaa. Enkelit kurkkivat tilannetta jokaisessa herätyskokouksessa, kadun kulmassa ja teitten risteyksessä. Arpa on heitetty. Taivaskutsu on esitetty ja se vastuuttaa ihmisen itsensä tekemään valinnan.

Joku kysyi kerran Jeesukselta saarnan jälkeen: *"Herra, onko niitä vähän jotka pelastuvat? Niin hän sanoi heille: 'Kihvoitelkaa päästäksenne sisälle abtaasta ovesta, sillä monet, sanon minä teille, koettavat päästä sisälle, mutta eivät voi'."*

Esko Jantunen

Päivi Pihlajaniemi
19.5.1957 - 30.7.2009

Taivaan Isän prinsessa Päivi Pihlajaniemi In Memoriam

Päivin viimeinen työpäivä 31.07.09 Katulähetyksellä. Meidät yllätti suruviesti, Päivi on muuttanut taivaankotiin! Päivi tuli Matu-projektiin projektipäälliköksi viime vuoden lokakuussa jatkamaan Salon Anun työtä ja viemään projektia päätökseen.

Päivi löysi paikkansa nopeasti yhteisössämme, hän oli viisas ja tarkkanäköinen huomioimaan asioita kokonaisvaltaisesti. Päivi teki yhdessä asiakkaiden kanssa tavoitteita ja tuki heitä kaikin tavoin niiden saavuttamisessa. Yhdessä saimme tehdä laaja-alaista verkostoyhteistyötä eri yhteiskunnan palveluntarjoajien kanssa ja näin olla tukemassa ja saattamassa asiakkaita takaisin yhteiskunnan palvelujen piiriin.

Tulevaisuuden suunnitelmissa oli koulutustarjonnan lisääminen ja yksilövalmennuksen kehittäminen Katulähetyksessä.

Jumalan aikataulu oli kuitenkin toinen. Päivin kanssa ollessamme sanan kuulossa, hän usein totesi: ”Valmista kauraa”. Päivi tunsi erittäin hyvin Jumalan sanan ja puhui usein, että tarvitsee ruisleipää matkaevääksi, kaura ei ollut riittävää.

Jumala ei tehnyt virhettä, niin uskallan sanoa. Päivi oli valmista viljaa korjattavaksi taivaan varastoihin.

Itse menetin läheisimmän työtoverini ja todellisen ystävän. Päivi kosketti aidolla kohtaamisella minua ja useita ihmisiä Katulähetyksellä. Hän oli kuin kirkas tähdenlento, kun tähdenlento on häipynyt, putoilee timantteja meidän useiden muistoihin, kun häntä ajattelemme.

Päivi siunattiin iäisyysmatkalle 22.8.09 Seppälänkankaalla ja muistojuhlaa vietettiin Vellikellossa sukulaisten ja lähimpien ystävien läsnäollessa.

Jälleennäkemisen toivossa ystäväsi ja työtoverisi Katarina

*Ja Jumala sanoi: ”Toisille annan toiset askareet,
vaan sinulta, lapseni, tahdon, että kaarisillan teet.
Sillä kaikilla ihmisillä on niin ikävää päällä maan,
ja kaarisillalle tulevat he ahdistuksessaan.
Tee silta ylitse syvyyden, tee, kaarisilta tee,
joka kunniaani loistaa ja valoa säteilee.”*

*Minä sanoin: ”He tulevat raskain saappain, multa-anturoin -
miten sillan kyllin kantavan ja kirkkaan tehdä voin,
sitä ettei tabraa eikä särje jalat kulkijain?”*

*Ja Jumala sanoi: ”Verellä ja kyynelillä vain.
Sinun sydämesi on lujempi kuin vuorimalmit maan -
pane kappale silta-arkkuun, niin saat sillan kantamaan.
Pane kappale niiden sydämistä, joita rakastat,
he antavat kyllä anteeksi, jos sillan rakennat.
Tee silta Jumalan kunniaksi, kaarisilta tee,
joka syvyyden yli lakkaamatta valoa säteilee.
Älä salpaa surua luotasi, kun kaarisiltaa teet:
ei mikään kimalla kauniimmin kuin puhtaat kyynelleet.*

Päivin lempiruno, Aale Tynnin - Kaarisilta -

Iloitkaamme kaikki yhdessä

● **Pia Lähteenmäen** valmistujaisia juhlittiin 28.8. Vellikellossa. Pia valmistui lähihoitajaksi ja tässä tarinassa Katulähetyksellä oli oma osansa. Nämä tarinat ovat niitä parhaita ja se näkyi siitä ilosta mikä juhlissa oli.

Kultahippuja

Tällaiset tulokset ovat kuin kultahippuja, kun ihminen pääsee Jyväskylän Katulähetyksen sisällä elämässä näin suuren askelen eteenpäin. Siitä on vain parisen vuotta, kun Piasta ja hänen miehensä Karista oli artikkeli tässä samaisessa lehdessä. Silloin kerrottiin heidän päihdetaustasta ja hyvinkin traumaattisista kokemuksista elämässä. Silloin Pia ja Kari lähinnä asunnottomuuden kautta löysivät Katulähetyksen ja päihteily jatkui siellä. Kun mitta tuli täyteen, he päättivät lopettaa juomisen ja siitä alkoi molempien nousu, joka on ollut esimerkillistä ja kannustavaa kaikille, jotka heidän tarinansa tietävät.

Ihmisellä on oikeus nousta ja menestyä. Se kuuluu ihmisyyden perusarvoihin. Meillä kaikilla on erehdyksemme, mutta ne eivät tule aina esille. Tuomitsijoitakin varmasti löytyy, mutta Katulähetyksellä noudatetaan Pyhän Kirjan Raamatun etiikkaa, joka opettaa katumuksen ja parannuksen tien. Itse asiassa se tie kuuluu kaikille, sillä ilman katumusta ja kääntymystä ei ole pelastusta.

"Mihin unelmasi vievät?"

Jyväskylän Aikuisopiston nettisivuilla on seuraava lause: "Mihin unelmasi vievät? Oma osaamistasi kehittämällä varmistat, että saat työtä, josta haaveilet. Me autamme sinua opinpolullasi; ohjaamme ja valmennamme sinut kohti tavoitteitasi". Tähän täkyyn Pia tarttui ja nyt voi sitten hymyillä ja syödä täytekakkua.

Pia valitsi Ammattiopiston oppisopimuslinjan ja yhdessä soveltuvuustestien kautta löysi suuntautumisen lähihoitajaksi. Alussa käytettiin Työvoimapalveluksen (Typin) palvelua, jossa psykologi

Kari ja Pia Lähteenmäki ovat selviytyneet uuden elämän alkuun.

Tapani Heinonen oli tärkeällä paikalla Pian kohdalla. Tapanin asiantuntemuksen ja avun kautta melko nopeastikin löytyi sen polun pää, mille Pia halusi astua.

Tapani kertoikin valmistujaisissa, että alussa etsitään soveltuvuuskokeiden, arvioinnin ja kykyjen kautta oikeaa opiskelupolkua. Tässä prosessissa keskustelun kautta selvisi aika nopeasti, että työskentely ihmisten kanssa on Pian oma laji. Tapani näki, että tässä on helmi asiakkaana. Tarvittiin vain tukea ja kannustusta itsetunnon kohentamiseksi. Tapani totesi, että Pialla oli elämäkokemusta ja motivaatiota. Tähän lisättynä vahva tuki Katulähetyksen kautta ja juttu oli selvä. Tapani totesi, että Pian kanssa hänen tulevat asiakkaansa voittavat, sillä Pian ominaisuudet alalle ovat niin hyvät.

Iloa ja liikutusta

Toiminnanjohtaja Erkki Arvaja kertoi syvästi liikuttuneena siitä, kun hän Kan-
kitiellä ensi kerran tutustui Piaan ja Kariin.

Erkillä oli huoli, kuinka näiden nuorien ihmisten elämä on vielä edessäpäin ja he ovat hukkaamassa sitä.

Katulähetyksen tuella Pia sai aloittaa siivoojana ja Pian kapinoidessa jostain asiasta, Erkki iloitsi siitä. Oli tapahtunut luottamuksen syntyminen, samalla kun Pia kykeni osoittamaan aitoja tunteita. Tämä kaikki oli osoitusta sisäisestä eheytymisestä. Erkki sanoi, että hän ei voi olla ihailematta myös puoliso Karia, joka on tänä päivänä koneen käyttäjänä EkoCenterin karstaamokoneella. Kari on ollut tärkeä kehittäjä ja ideoja, kun tuotantolinjan solmukohtia on mietitty ja paranneltu tuottavuuden varmistamiseksi ja lisäämiseksi. Näitä karstauskoneita on Suomessa vain kolme ja tuotantolinjatyypin kokonaisuutena sen käyttö ja hallinta vaatii ammattitaitoista osaamista.

Opiskelu on työtä

Pia kertoo oppisopimuskoulutuksen vaiheista värikkäällä tavalla. Ihan alkuun

tietokoneen käyttö piti opetella alusta asti, sillä nykyopiskelussa on itsestään selvää, että töitä tehdään paljon koneella ja sähköposti on yhteydenottoväline opettajien ja opiskelijoiden välillä.

Esseiden kirjoittaminen oli aluksi vaikeaa, kun ei heti edes tiennyt mikä essee on. Näiden asioiden ei pidä antaa lannistaa, sillä opetuksen perustehtävä on tukea oppilasta opiskelun kaikissa vaiheissa. Siksi kaikki alkaa orientoitumisella ja järjestäytymisellä.

Oppisopimus sopii hyvin aikuiselle, sillä opiskelun välissä tehtävät käytännön työt katkaisevat mukavasti teorian ja antavat ymmärrystä mitä tämä homma todella on. Silti muutaman kerran Piaalla oli tunne, että nyt tämä saa riittä, minä lyön nyt hanskat tiskiinkin ja lopetan. Tällöinkin tuki tuli toisten opiskelutovereiden kautta, heillä kun oli silloin tällöin sama tunne ja tilanne ja he kykenivät kannustamaan.

Opiskelu on työtä itsessään ja sellaisena sitä tulee kunnioittaa. Se on taistelua vaihe vaiheelta. Taustatuki on laaja ja tärkeä. Pia kertoo, että fiilikset ovat hyvät. Kannustusta, tukea ja apua on saatu ja annettu. Pia antaa myös kiitokset miehelleen Karille, joka passasi häntä kotona ja kesti ne pitkät yksinäiset hetket mitkä Pia istui tietokoneen ja kirjojen sekä tehtävien parissa.

Muistoja ja tarinoita

Pian valmistujaiset olivat todella iloinen tapahtuma. Ihmiset kertoivat muistoja ja tarinoita, niin hyviä kuin huonojakin Pian ja Karin vaiheista ja tavan takaa nousi syvältä sydänjuurista se ilo ja hyvä mieli miten asiat nyt ovat.

Toivomme että Pia löytää hyvän ja mieleisensä työpaikan, jossa opiskelussa saadut tiedot ja taidot testataan. Katulähetys kannustaa kaikkia keskuudessaan olevia, jotka vähänkään miettivät tulevaisuuttaan, ottamaan yhteyttä esimiehiin ja seuraamaan Pian rohkaisevaa esikuvaa.

Perusihmisyyteen kuuluvat opiskelu, työpaikka, useimmiten perhe ja tämän kaiken tuoma hyvinvointi, rauha ja täyteys.

Pian juhlassa iloitsivat puoliso Kari Lähteenmäki, Tapani Heinonen, Erkki Arvaja, Aulis Alanko, Erja Moisio, Usko

Halausvuorossa on Erja Moisio, Hanna-Riikka Alasippola odottaa vuoroaan.

Työvoimapolvelukeskuksen psykologi Tapani Heinonen oli tärkeällä paikalla Pian opiskelussa. Tapanin asiantuntemuksen ja avun kautta melko nopeastikin löytyi polun pää, mille Pia halusi astua.

Hintikka, Ville-Veikko Lampinen, Hanna-Riikka Alasippola, Tapio ja Marja-Sisko

Virokannas ja Seppo Riikonen.

Seppo Riikonen

Elävää vettä!

- Italian matkan teologiaa

Viisitoista miljoonaa ihmistä ei voi olla väärässä! Turistioppaan mukaan näin paljon käy turisteja vuosittain ihmettelemässä **Venetsiaa**. Tarkalleen ottaen ihmettelemässä mitä? Vanhoja kaupunkeja on Eurooppa väärällä, mutta kaikissa ei vieraile noin paljon ihmisiä. Mikä Venetsiassa on niin ihmeellistä? Syy on selvä: kaikki tulevat katsomaan kaupunkia, jossa katujen tilalla virtaa vettä!

Katulähetyksen työntekijäporukalla kävimme syyskuussa matkalla Italiassa. Erkki oli valinnut kaksi pääkohdetta: Venetsian ja Garda-järven. Molempia kohteita yhdistää yksi asia: vesi! Vesi näyttää olevan yleisesti ihmisiä kaikkialla kiinnostava elementti.

Elävää vettä matkalla?

Elävä vesi -teema tuli minulle mieleen Italian matkalla. En muista enää missä vaiheessa, mutta olisiko ollut perjantapäivänä, kun olimme matkalla Venetsiasta **Veronan** kautta kohti **Garda-järveä**? Raamatussa teema esitellään Johanneksen evankeliumin 4. luvun keskustelussa, jossa kahdeksan jakeen verran Jeesus ja nainen Samariasta puhuvat kaivolla vedestä vedenhakumatkalla, eikä väärinkäsityksiltä vältytä. Nainen puhuu kaivovedestä; Jeesus Jaakobin kaivon reunalla istuen yrittää saada naisen näkemään konkreettisen veden läpi syvemmälle, ja puhuu elävästä vedestä, jota saatuaan ei enää tarvitse muiden vesien perään kaipailla. Nainen on ymmällään, mutta asia alkaa valjeta profeettallisen sanan kautta

Uskon, että Jeesuksen kaikkien aikojen seuraajia kutsutaan näkemään syvemmälle, konkreettisten tilanteiden taakse. Raamatussa on paljon tarinoita vedestä ja matkoilta. Israelin kansa matkaamassa Egyptistä vedettömän aution kautta Punaisen Meren läpi Luvattuun maahan, ja Mooses kärsimättömänä iskemässä kallioon veden saannin turvaamiseksi... Jeesus muuttamassa vettä viiniksi – ja sen teon symbolimerkitys on suuri, mutta kerrottakoon vielä, että se ei liity viinanjuonnin ihannoituihin! Raamatun viimeisen kirjan viimeisessä luvussa puhutaan elämän veden virrasta, ”joka kristallinkirkkaana kumpuaa Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta”. Eipä siis ihme, että ihminen

Tervetuloa Veronaan!

kaipaa veden ääreen! Tiedostamatonta vaikka olisikin, lasten kesäiset lotrausleikit, perheiden kylpylälomat ja Jyväskylän Katulähetyksen työntekijöiden vuoden 2009 virkistysmatka veden ääreen Italiaan kertovat kaikki ihmisen kaipuusta elävän veden ääreen. Ai niin, viime vuoden matkammekin oli samaa sarjaa: silloin ihailimme **Saksassa Mosel- ja Rein-joki-laaksoja**. Vettä edelleen!

Vesi on yksi niistä konkreettisista realiteeteista, joiden avulla Raamatussa meitä rohkaistaan katsomaan ympärillemme elämässä ja oppimaan hengellistä todellisuutta siitä, mitä näemme, koskemme, kuulemme... Vesi kertoo elävyydestä, vaihtelevuudesta, notkeudesta, värien vaihtumisesta taivaan mukaan, tyhjiin tilojen täydellisestä täyttämisestä, virkistäväydestä, puhdistumisesta... Onko Jumala saanut täyttää minut elävällä vedellä, vai olenko kuiva kuin autiomaan käppyräpuu?

Onko elämämme pyhä romanssi?

John Eldredge ja Brent Curtis houkuttelevat upeassa Pyhä romanssi -nimisessä kirjassaan meitä näkemään Jumalan kasvot kaikkien elämämme tapahtumien ja kokemusten takaa. Olen kokeillut sitä ajattelutapaa, Italian matkalakin, ja uskon siihen, vaikka usein unohdan. Siteeraus kirjasta sivulta 21: ”...mikäli vain suostumme kuuntelemaan, jumalallinen rakkaustarina kutsuu meitä sydämessämme joka hetki koko elämän ajan. Se kuiskii

meille tuulessa, kutsuu hyvien ystävien naurun välityksellä ja pyrkii yhteyteen kanssamme rakkaan ihmisen kosketuksessa. Olemme kuulleet sen kutsun mielimuusikissamme... tunteneet vetoa sen puoleen katsellessamme laskevan auringon kiloa meressä. Se on läsnä silloin kun ankara kärsimys kohtaa meitä lapsen sairaudessa, avioliiton hajoamisessa tai ystävän kuolemassa. **Jokin kutsuu meitä... ja herättää sammumattoman ikävän** syvällä sydämessämme, läheisyyden, kauneuden ja seikkailun kaipuun.”

Vesi ei ole ainoa elementti, joka salaisesti puhuu meille. Muitakin kuvia tarvitaan. Vuori on myös kuva. Vuoristo oli myös Italian-matkallemme joillekin merkittävä kokemus:

Näin nimittäin saman Pyhä romanssi -kirjassa kerrotun kauneuden ja seikkailun kaipuun ja juuri saadun kokemuksen ilon **Erkin** silmissä sinä iltana, kun kaksi autollista rohkeimpia matkalaisiamme saapui **Alpeilta** 2760 metrin korkeudesta, aistin sen **Siken** hiljaisuudessa, kun hän sanoi ykskantaan: ”Se oli vaikuttava kokemus”, ja kuulin sen **Millan** äänessä, kun hän kuvasi vuoristoreissun äärimmäisiä tunnetiloja: kauhua ja iloa. Voivatko miehen silmät säihkyä? Näin sen selvästi. Onko hiljaisuus vain sanojen poissaoloa? Ei, se oli syvä kokemus, ja näin sen. Onko tämä vain yliherkkää kuvittelua, vai olemmeko meluisalta hektisyydeltämme tulleet kuuroiksi kuulemaan ja sokeiksi näkemään jumalallisen kauneuden ja seikkailun kaipuun ilmenemistä itsessämme ja muissa?

Garda-järven rannalla

Itse koin sen matkalla Garda-järven rannalla **Sirmionessa** yhtenä iltana, kun kahden matkalaisen kanssa vaihdoimme Katulähetyksen unelmiamme ja -kokemuksiamme ensin ylhäällä niemen kärjessä katsellessamme vastarannan valojen heijastumista vedessä **Peschieraan** päin ja sitten istuessamme hetken laiturilla vastakkaisella puolella niemeä edessämme järven toisella puolella **San Francesco** -leirintäalueemme ja **Desenzanon** kaupungin valot. Seuraavan illan kävelyretkellä samalla niemellä yhden matkalaisen kanssa seisoi laiturilla, jaoimme matkan kokemuksia ja rukoilimme. Rukouksen jälkeen hän sanoi: ”Nyt on puh-

distunut olo.” Aiemmin päivällä olimme yhden matkalaisen kanssa polvistuneet pienessä kyläkirkossa Assenzan kylässä Garda-järven pohjoispuolella.

Ja vaikka siihen hetkeen ei sisällynyt suuria tunteita tai rukouksia, nyt kun kotoa käsin ajattelen tilannetta, nousee selvästi mieleen ajatus: ”This trip, this life is not just about us.” (Tässä matkassa, tässä elämässä ei ole kysymys vain meistä.) Me elämme suurempaa tarkoitusta varten. Tarkoitus on Jumalan kunnia. We live for the greater glory of God! Elämme Jumalan suurempaa kunniaa varten!

Viimeisenä iltana **Mirja** houkutteli minut vielä uimaan leirintäalueen rantaan. ”Ei sitä nyt ihan pian olla taas Garda-järvessä uimassa, että tulet nyt vaan!” hän sanoi, ja minä tulin. Uudessa hän sanoi: ”Kiitos Jumalalle!” ja se kuului tulevan sydäimestä. Aiemmin päivällä Garda-järven pohjoisen kolkkan **Rivan** uimarannalla **Esko** kävi uimassa ja sanoi vedestä noustessa: ”Se oli ihmeellinen hengellinen kokemus!” Itse en kokenut muuta kuin veden märkyyttä ja sivusta katsojan iloa, mutta sekini riitti. Kokemuksia on jaossa kaipaavalle!

Nimittäin mikä oli se rauha, joka laskeutui sydämeeni matkan viimeisenä iltana illan ensimmäisen rukouksen jälkeen, ja jonka olemassaolon huomasin kunnolla vasta seuraavana päivänä kotimatalla? Rauha tuntui fyysisenä tunteena sydämessä. Oli harvinaisen kiitollinen ja levollinen olo ja se vaikutti niin, ettei ollut tarve edes puhua. (Naisesta kun on kysymys, se on kai lähes ihme:!)

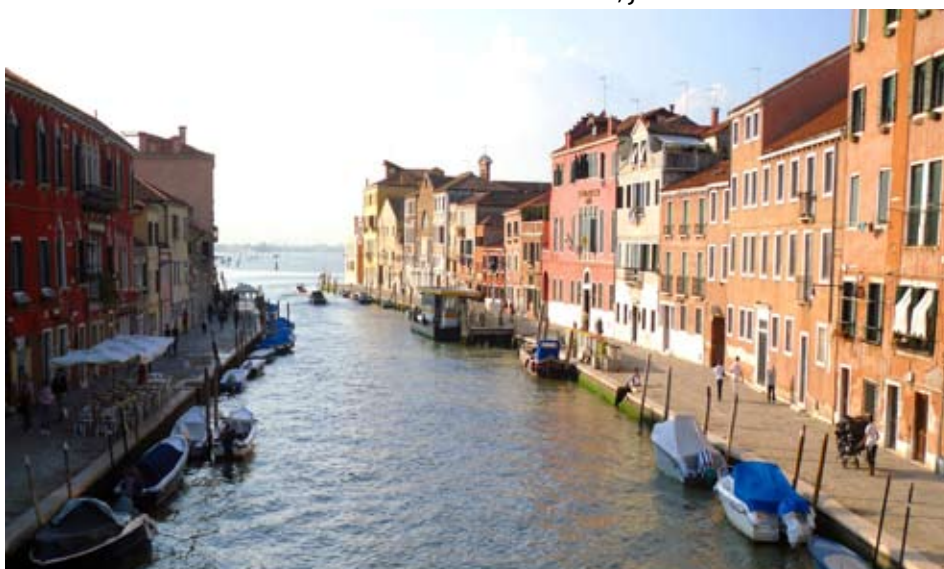
Kaksi päivää matkan jälkeen Jyväskylän Aikuisopiston käytävillä lääkekoulutuksen kahvitaoulla takaani kuului: ”**Buongiorno!**” Huomenta! Se oli **Mia!** Siitä tuli hyvä mieli. Siinä oli yhteisen kokemuksen iloa yhden sanan verran, ja se riitti tuomaan hyvää mieltä päivään.

Nämä kaikki kokemukset ovat minulle olleet elävää vettä. Miksi sitä pitää mennä Italiaan asti hakemaan, jos kerran tärkeintä on sisäinen elämä? Ei tarvitsekaan. Mutta mahdollisuuksien avautuessa kannattaa ottaa ne vastaan. Itse olisin muutamaa hengellistä kokemusta köyhempi, jos en olisi lähtenyt matkalle mukaan.

P.S. Autossani on yhä Bergamon lento-kentältä ostettua San Pellegrino -pullovettä, enkä malta heittää sitä menemään. Etiketin mukaan vettä on saatu San Pellegrino-lähteeltä jo vuodesta 1899. Ja yhä edelleen janoinen matkaaaja saa avun...

Gondolit ovat Venetsiassa turisteille oiva kulkuneuvo, jos ei välitä hinnasta.

Venetsian Canale di Cannaregio -kanaali seesteisessä ilta-auringossa Ponte Gugliesillalta nähtynä.

Näkymä Garda-järven itärannalta Garda-nimisestä kylästä.

Minun kuntoutumispolkuni

Synnyin perheeseen, jossa oli ”virtahepo olohuoneessa”. Perheeni arkeen oli vahvasti vaikuttamassa isäni alkoholin käytön lisäksi myös perheväkivalta. Virtahepo olohuoneessa ja neljät pienet kumisaappaat lastenkamarin ikkunan edessä. Kengät valmiina jalkaan laitettaviksi silloin, kun tilanne kotona oli taas ajautunut siihen pisteeseen, että perheen oli paettava. Usein lastenkamarin ikkunasta, lähellä sijaitsevaan mummilaan, turvasatamaan.

Viidentoista ikäisenä itsenäistyin. Muutin Jyväskylään ammattia ja elämää opiskelemaan, valmistuin metallialalle. Perustin oman perheen hyvin varhaisessa vaiheessa, vaikka oman elämän opiskelu – näin jälkepäin ajateltuna – oli vielä lähes lähtöviivalla. En ollut valmis katkaisemaan sukupolvien ketjua, muutuin itse virtahevoksi, juomisen hallitessa elämäni. Avioeron jälkeen asuin avoliitossa hyvin väkivaltaisessa suhteessa, joten altistin myös lapseni, kaksi ihanaa tytärtä, kokemaan ja näkemään lähes päivittäistä juopottelua ja erittäin raakaa väkivaltaa. Meni valitettavan kauan, ennen kuin kukaan ulkopuolinen näki lasteni hädän ja puuttui asiaan siten, että tytöt muuttivat isänsä luo.

Hengissä säilymisen turvaamiseksi minunkin oli lähdettävä suhteesta. Keskeytyneen päihdehoitojakson jälkeen sain Katulähetykseltä ihmisarvoisen asunnon. Kodin, jossa minun ei tarvinnut pelätä. Juomiseni väheni, joten pystyin tapaamaan lapsiani enemmän. Päiväkeskuksesta löysin mielekästä tekemistä ja vertaistukea. Katulähetyksen silloisesta toiminnanjohtaja Jorma Soinista tuli minulle hyvin merkityksellinen ihminen. Hän hyväksyi minut ihmisenä, vaikkei hyväksynytäkään kaikkia tekojani. Hän tarjosi minulle paljon uusia mahdollisuuksia, etten kehdannut kaikkia mokata. Käsitykseni mukaan Jorma toimi Jumalan työrukkasena elämäni muutosvaiheessa.

Samoihin aikoihin kohtasin myös yhdistyksen hallituksessa toimivan Liisa Arvajan. Välillemme syntyi hyvin lämmin suhde ja ensitapaamisesta lähtien Liisa rukoili päivittäin minun ja lasteni puolesta, elämänsä loppuun saakka.

Touhusin mielelläni vapaaehtoisenaikin päiväkeskuksessa erilaisten askarten parissa.

Marja Rantasen selviytymistarina puhutteli Jyväskylän kirkkopäivien osanottajia.

Iloitsin suuresti, kun Katulähetys työllisti minut puoleksi vuodeksi päiväkeskustyyntekijäksi Takalaittomaan. Upouuteen yksikköön, johon minut oli valittu myös asukkaaksi. Palkka oli pieni, mutta se oli omalla työllä ansaittua rahaa ja sen vuoksi monin kerroin arvokkaampaa, kuin luvutettu korvaus. Elämänlaatuni parani, pystyin paremmin etävanhemmuuteen ja hoidin työni niin hyvin kuin suinkin. Olin ollut jo hyvän tovin raittiina, määräaikaisten työsuhteeni oli päättynyt, mutta ihmiset yksikössämme kääntyivät edelleen puoleeni monissa erilaisissa asioissa. Usein tunsin riittämättömyyttä, kun en osannut auttaa niin hyvin kuin olisin tahtonut. Katulähetys mahdollisti uusien asioiden oppimista erilaisissa päihdetyön koulutuksissa ja osallistuin moneen kurssiin yhdistyksemme ”oikeitten työntekijöiden” kanssa. Lisäksi sain mahdollisuuden osallistua Sininauhaliiton järjestämään ryhmätyönohjaukseen.

Näihin aikoihin alettiin kouluttaa lähihoitajia, ja tämä uusi ammatitutkinto tuntui vastaavan sitä, mihin suuntaan halusin kehittyä työelämässä. Tahdoin kiihkeästi koulutukseen, mutta rima oli korkealla. Itsetuntoni oli saanut paljon säröjä matkan

varrella, enkä enää oikein uskonut omiin kykyihini, mutta Soinin Jorma kannusti ja rohkaisi asiassa.

Uudelleen avioitumisen myötä perheellemme tarjoutui Myllyjärven yksikön vastuunkantajina toimiminen. Työn ohessa opiskelin lähihoitajaksi. Tämä aika oli rankkaa, ja joskus tuntui, etteivät voimat riitä. Niin paljon oli uusia asioita opittavana samanaikaisesti niin koulutuksessa kuin Katulähetyksessäkin. Olen kuitenkin luonteeltani sinnikäs, joten Liisan rukouksen, yhdistyksemme tuen, ystävien ja perheen avulla suoriuduin haastavasta urakasta.

Koska vastuunkantajan tehtävästä ei maksettu rahallista korvausta, jatkoin työnhakua valmistumiseni jälkeen ja pääsin Mibileen kriisityöntekijäksi. Tämäkin työsuhte oli määräaikaisten mutta kymmenessä kuukaudessa sain ammatillisesti paljon elämän eväitä kriisityöstä, työn täsmäkoulutuksista ja työnohjauksista. Valmistumisen jälkeen minut valittiin ohjajaksi Takalaittomaan.

Olin kuntoutunut alkoholiongelmasta. Ammatillisesti olin kasvanut ja vahvistunut. Suhdetta lapsiini rakensin jatkuvasti ja sain myös perheenisäystä. Perheeseemme sijoitettiin kuusivuotias poika, jolle pystyin

tarjoamaan huolenpitoa ja rakkautta.

Kymmenen vuotta sitten alkoi Sininau-
haliiton valtakunnallinen Hynttyyt yhdessä
– projekti, jossa kehitettiin tukiasumismallia
päihdeperheille. Katulähetys oli siinä vahva
yhteistyökumppani. Varsin nopeasti tuli
esiin työmuodon tarpeellisuus ja Katulähe-
tys vastasi tarpeeseen ottamalla Perhetyön
pysyväksi työmuodokseen. Minut valittiin
perhetyöntekijäksi. Työ haastoi jatkuvaan
kehittämiseen myös tämän projektin päättä-
misen jälkeenkin. Perhetyössä on kehitetty
päihdeperheiden lasten oman työntekijän

malli. Viimeisen kolmen vuoden aikana
meillä on ollut Perhepolku – projekti kehit-
tämässä ja laajentamassa työkaluvalikkoa,
jolla pyritään mm. auttamaan perheitä, joissa
ongelmia vanhempien päihteidenkäytön
takia

Jyväskylän Katulähetys on antanut
minulle mahdollisuuden kantaa vastuuta
siltä paikalta, mihin kussakin elämäntilan-
teessa voimavarani on riittänyt. Erityisesti
kuntoutumisen alkuvaiheessa oli tärkeää
saada sopivassa suhteessa vastuuta tietoisena
siitä, että kun ongelmia tulee, niin ne on
mahdollisuus työyhteisön kanssa yhdessä
selvittää. Olen erityisen onnellisessa ase-
massa oleva työntekijä, koska minulla on
ollut mahdollisuus kehittää sitä työtä, jonka
koen kutsumukseksi. Erityistä on sekin, että
yhdistyksemme lasten kanssa tehtävän työn

on kehittänyt erityislastentarhaopettaja, jolla
myös on kutsumus parantaa lasten huomio-
imista päihdeperheiden kanssa työsken-
neltäessä. Hän on varhaislapsuutensa elänyt
virtahevon perheessä, minun esikoiseni.

Ammatillisen kuntoutumisen rinnalla
on kulkenut sosiaalinen kuntoutuminen ja
yhdistys tukee myös fyysisen kunnon yl-
läpitämistä ja parantamista.

Haluan kiittää onnistuneesta matkasta
kuntoutuspolullani. Matkaan tarvittiin Ju-
malan varjelus ja oma suostumiseni siihen.
Katulähetys puitteineen ja sopivat henkilöt
oikeissa kohdissa polun varrella. Kiitos
ystävät ja työtoverit. Kiitos perheelle,
olette minulle rakkaita. Kiitos, ettei las-
tenlasteni Joonan, Eelin ja Emmen kotien
olohuoneessa ole virtahepoja. Sukupolvien
ketju on katkennut.

Tero on Katulähetysten ensimmäinen sivari

• **Tero Poutanen** aloitti työt
siviilipalveluksessa Katulähetysten
Vellikello-ruokalassa toukokuun
alussa 2009. Aseeton palvelus on
tärkeä Teron arvomaailmassa.

Miten kaikki alkoi?

Armeijan kutsunnoissa ilmoitin haluavani
siviilipalvelukseen. Minut ohjattiin Lapinjär-
ven koulutuskeskukseen, jossa sain perus-
tiedot sivaripalveluksesta. Palvelus kestää 12
kuukautta ja sivarit voivat hakeutua kaupun-
gin, kuntien, yhdistysten, seurakuntien sekä
Valamon luostarin palvelukseen, mutta ei
varsinaisen businessmaailman piiriin.

Miten löysit Katulähetysten?

Katulähetys oli yhteistyössä vanhempieni
omistaman Vanhatie 13 kiinteistön puitteissa
ja tätä kautta sain tietää Katulähetyksestä.
Valmistuin keväällä 2008 suurtalouskokiksi ja
siksi Vellikello-ruokala oli luonnollinen paik-
ka minulle suorittaa siviilipalvelusaika. Tämä
on ensimmäinen työpaikkani. Voisin kokeilla
myös kirpputorin myyntiä lähitulevaisuudessa,
jos se on mahdollista palveluksen aikana.

Viihdytkö Vellikellossa?

Kokonaisuutena pidän työstäni. Silti on
erilaisia päiviä, hyviä ja huonoja. Onneksi
palautetta on, eli hyvinä päivinä saan kannus-

Katulähetysten Vellikello-lounasruokala on Teron ensimmäinen työpaikka.

tusta hyvin tehdystä työstä ja huonoina tulee
moitteita, kuten esim. aikataulun lipsumisesta.
Vellikello myy ruokapalvelua myös ulos,
kuten Tekevä-säätiölle ja kahteen päiväkotiin.
Vaikka on kiirettäkin, silti toivon että keittiössä
voitaisiin puhua suoraan asioista, eikä kuulisi
kieroteitse mitä on tapahtunut. Näin olisi
iloisempaa tehdä yhteistyötä ja voisi kehittyä
työssä paremmin.

Miksi siviilipalvelus?

- Yläasteen aikana aloin ymmärtää asioita
syvemmin ja miettimään ihmisyyteen, elämään
ja kuolemaan liittyviä kysymyksiä. Vakuutuin
siitä, että ihminen on aina ensisijaisesti ihmi-
nen, olipa sota-aika tai ei. Jokainen on yhtä tär-
keä kansallisuudesta riippumatta. En vain voi
ajatella ihmisen ampumista olivat olosuhteet
mitkä tahansa. Halusin armeija-aikana tehdä
työtä, jolla on tarkoitus.

Lähes 40 leiriläistä eri puolilta Viroa kokoontui elokuussa yhteen Petrulan perinteiselle päihdeleirille.

Iloinen yllätys Petrulassa!

● Saimme kokea iloisen yllätyksen saavuttuamme Petrulaan. Kuusitoista vuotta oli Viron Petrulassa pidetty köörileirejä alueen päihdeongelmaisille miehille. Miehet majoitettiin kolhoosin aikaisiin majoitustiloihin. Meikäläisittäin katsottuna liiterin tapaisiin huoneisiin, joissa oli kaksikerkosiset rautasängyt kuin vankiloissa aikoinaan. Nyt kaikki oli toisin.

Liiteriä oli kohdannut muodonmuutos. Kaikki oli puhdasta ja uutta puuta rakennuksen sisäosissa. Isot majoitustilat oli jaettu sopivan kokoisiin huoneisiin. Kaikki sängyt oli uusittu ja niihin hankittu uudet patjat. Enää ei ollut rakoja seinissä ja ikkunatkin oli uusittu. Ei ihme, että leirikeskuksen johtaja Alina oli onnellinen kun sai majoittaa miehet ja jotkut naisetkin näihin uusittuihin tiloihin. Leirin aluksi pojat pestiin saunassa ja uudet vaatteet etsittiin varastosta heidän päälleen. Parrat ja hiukset ajettiin sillä eihän uusiin petivaatteisiin ja

patjoihin saa täitä ja muitakaan syöpäläisiä tulla asumaan. Jumala on kutsunut nämä miehet juoppojen keskeltä kuninkaan häitä varten vaatetettavaksi.

Kokouksia pidimme neljä kertaa päivässä. Ohjelmassa oli kyselytilaisuuksia, raamattutunteja ja herätyskokouksia. Ruoka oli jälleen hyvää ja ravitsevaa. Ilmassa oli odotuksen tuntua. Olisikohan Herra varannut Eestin maalle etsikkoajan? Onko Herran takaisin tulo jo näin lähellä, kun Hän oli pannut palvelijansa kutsumaan taivaan häihin laitapuolen miehiä kadulta ja aitovieriltä.

Kokouksissa tuntui siltä, että niin Sakari, Erkki, Esko, Pekka kuin Juhanikin saivat pistää parastaan Herran pöytään ja sanan miekka upposi kahvaa myöten kuulijoiden sydämiin. Olevisten kirkon pappi Ulo Niinemägi hoiti tulkin tehtävät hyvin voimallisella ja persoonallisella tavallaan. Oli helppo puhua kun saarnamme välitettiin tulenpalavassa voitelussa kuulijakunnalle.

Erikoisesti Sakari Pihlaja pääsi vauhtiin kertoessaan aina luomisesta saakka väkevää tekstiä. Esko Jantunen piti raamattutunnin Pyhästä Hengestä Juhanin säestyksellä. Janoiset kuulijat etsivät Herraa ja pyysivät Pyhän Hengen kastetta voimaksi matkalleen. Kaksikymmentäviisi kuulijaa halusi antaa elämänsä Herralle ja puhuivat uusin kielin kun rukouksiin vastattiin.

Ei ihme sitten, että miehiä tuli, kun olimme ani varhain perjantaiaamuna lähdössä kotimatalle, iloisin ilmein luoksemme rutistaen meitä syliinsä ja kertoen, että olimme muuttaneet heidän elämänsä uudeksi. Herrahan heidät muutti, mutta he itse ottivat saarnatun sanan todesta ja Herra muutti heidän kivisydämensä lihasydämeiksi johon Hän sai kirjoittaa ”uudesti syntynyt”.

Juhani Eriksson

Jelena King, keskellä, on kiitollinen siitä, että hän saa kuntoutua niin hengen, sielun kuin fyysisen olemuksensa puolesta.

Jelena Kingin kiitos!

Jelena King on syntynyt Valkovenäjällä. Perhe muutti Eestiin vuonna 1977 Jelenan ollessa 7-vuotias. Isä työskenteli armeijan upseerina. Lapsuudenkodissa Jelena sai kokea rakkautta - hän oli perheen lemmikki. Jelenan nuoruuden unelmana oli opiskella, saada hyvä ammatti ja perustaa perhe: elää hyvä elämä. Lukion jälkeen hän opiskeli ammattikoulussa ja opiskeli myös yliopistossa. Jelena sai myös pätevyuden työskennellä lastentarhassa kasvattajana.

Ensimmäisen avioliiton Jelena solmi 18-vuotiaana. Sitä onnea kesti vain muutama vuosi. Toinenkaan avioliitto ei kestänyt. Jelenalla on viisi lasta, vanhin 20-vuotias ja nuorin 7-vuotias. Elämän ahdingoissa Jelenan lapset otettiin lastenkotiin. Äidin sanojen mukaan lapset ovat ”lastenkodin ylpeys”. Jelenan elämän

vaikkeudet kärjistyivät hänen asuntonsa tulipaloon. Elämä lähti kulkemaan alaspäin. Ei ollut kotia. Hän joutui muuttamaan pienen metsämajaan. ”Kokonaisen vuoden elin taivaan ja maan välillä. Sydämessäni oli tyhjyys. Ei ollut elämän halua. Olin unohdettu – vailla tarkoitusta. Kukaan ei tarvinnut minua. Poltin ja ryyppäilin, muistelee Jelena ja lisää: ”Sisimmässäni tiesin, että Jumala on olemassa ja tunsin, että elämäni voi vielä muuttua; vilu ja nälkä voivat loppua. Mutta miten päästä tuollaisesta elämästä, jos kukaan ei luota minuun eikä ole ketään rinnalla kulkijaa, joka tahtoisi auttaa ja estää suistumasta yhä syvemmälle pahaan?”

Tänä kesänä Jelena tuli kolmannen keran Petrulan leirille. Esirukouksilla ollessaan hän koki lämpöä, mikä sulatti sisäistä tuskaa. Hänelle puhuttiin lempeästi – se tuntui niin hyvältä. Ennen leirin loppua Jelenalta kysyttiin, haluaisiko hän jäädä Petrulaan vahvistumaan omassa hengellisessä elämässään ja auttelemaan arjen askareissa. Hän oli heti valmis. Hänelle se oli unelmien täyttymys.

Tuossa kauniissa talossa Jelena tunsii ole-

vansa kuin ”kartanon kamaripalvelijatar”. Hän tarttui heti talon töihin tarmokkaasti; pesi ja siivosi, työskenteli keittiöllä ja tuli mukaan, missä vain apua tarvittiin. Hänen työnsä jälki on puhdas ja kaunis.

Jelenan sydämessä on nyt paljon kiitosta. Hän on saanut oman huoneen - vihdoinkin! Hän on saanut paljon uusia hyviä ystäviä. Niin mielellään Jelena osallistuu aamuhartauksiin, kuuntelee pastorien saarnoja, tutkii Jumalan sanaa ja katsoo kristillistä TV-kanavaa.

Hän on kiitollinen siitä, että hän saa kuntoutua niin hengen, sielun kuin fyysisen olemuksensa puolesta.

Jelena kiittää Jumalaa, että on niitä, jotka johdattavat laumasta eksyneen lampaan Jumalan lammasmaahan ja auttavat nousemaan totuuden tielle”. Vielä Jelena haluaa siunaten kiittää kaikkia, jotka ovat häntä auttaneet ja vakuuttaa: ”Jumalan tahto on kaikessa ja Jumala on olemassa.”

Teksti: Inkeri Hänninen,
Petrulan leirikeskus

ENTER -PROJEKTI opastaa hyödyntämään sähköisiä tietovarantoja ja luo päihteetöntä elämänsisältöä

● Kolmevuotinen RAY:n rahoittama Enter -projekti käynnistyi maaliskuussa 2007 ja on osoittautunut monin tavoin tarpeelliseksi ja tärkeäksi työmuodoksi. Projektipäällikkönä työskentelevä **Tomi Montonen**, projektityöntekijä **Kaija Partanen** ja ohjaaja **Tuomas Raunila** kertovat projektin sisällöistä ja lähtökohdista. On kyse tietotekniikan taitojen oppimisesta, matalan kynnyksen toiminnasta, jossa vertaispienryhmien merkitys on hyvin suuri.

Eteenpäin elämässä

Tietoteknistyvässä yhteiskunnassa tarvitaan yhä parempia ATK -taitoja ja parantuvat taidot puolestaan auttavat ihmistä eteenpäin elämässä. Enter -projektin tarkoituksena onkin kehittää tietotekniikan perustaitoja ja muuttaa tietotekniikkaan kohdistuvia asenteita oppimismyönteisempään suuntaan. Koska kohderyhmänä ovat Katulähetyksen asumisyksiköiden ja perhetyön asiakkaat sekä yhdistyksen työllistämät pitkäaikaistyöttömät, on Enter -projekti sitakin tarpeellisempi. Suurimpana asiakasryhmänä ovat keski-ikäiset ja hieman sitä vanhemmat miehet, joilla ei ole juurikaan kokemusta tietokoneista. Juuri nämä ihmiset tarvitsevat opastusta, tukea ja kannustusta ATK:n käytössä. Enter on tärkeä myös pitkäaikaistyöttömille. Työnhakuvalmennukseen liittyvillä kursseilla opastetaan, kuinka tietotekniikka voi olla apuna työnhaussa, miten hyödynnetään internetin palveluja, laaditaan cv, hakemus, kartoitetaan kurssitarjontaa jne. Myös työllistettyjen työnhakuvalmiuksia kartoitetaan ja suunnitellaan räätälöityjä koulutuksia tarpeen mukaan. Tässä Enter tekee yhteistyötä katulähetyksen työllistämisyhteistyön kanssa.

Mukana Enter-projektissa, vas. Tuomas Raunila, Kaija Partanen ja Tomi Montonen.

Sisältöä elämään

Enterin vaikutukset ovat näiden vajaan kolmen vuoden aikana osoittautuneet monella tavalla arvokkaiksi. Näköalat ovat avartuneet, on opittu uusia taitoja ja saatu runsaasti elämää rikastuttavia kokemuksia. Netin kautta voi esimerkiksi hoitaa kätevästi monia asioita, saada tarpeellista tietoa, oppia ja olla vuorovaikutuksessa ihmisten kanssa, luoda kontakteja. Enter kannustaa myös päihteettömyyteen ja luo uutta päihteistä vapaata elämänsisältöä. Toiminnan välityksellä kohdataan niitä ihmisiä, jotka ovat vaarassa jäädä ulkopuolelle. Syrjäytymiskierre katkeaa. Projekti tarjoaa konkreettisen välineen saada enemmän sisältöä elämään.

Asiakkaiden tarpeet keskiössä

Kaija Partasen mukaan projektissa luo-

daan ja laajennetaan sosiaalisia verkostoja ja etsitään asiakkaiden tarpeet huomioon ottavia tietotekniikan hyödynnysmahdollisuuksia. Juuri tämä asiakaslähtöinen lähestymistapa auttaa tavoitteiden saavuttamisessa. ATK -taitoja opetteleva ihminen voi tuntea, että nämä asiat koskettavat juuri minua - omaa elämää. Hän myös tuntee, että opituista taidoista on monenlaista hyötyä. Niitä voi käyttää hyväkseen vaikkapa työpaikan etsimisessä. Kaija kertoo, että netin kautta yksinäiset ihmiset ovat saaneet sisältöä elämäänsä ja sieltä on löytynyt myös vertaistukiryhmiä.

Pedagoginen taito

Kaijan mukaan tietotekniikkaan kohdistuvia ennakoasenteita kuitenkin on olemassa ja niitä pyritään madaltamaan. Projektin kehittäminen ja eteenpäin vieminen onkin vaatinut pedagogista taitoa. Pedagogisen näkökohdan tärkeyteen on kiinnittänyt huomionsa miesten

ATK -kahvilassa säännöllisesti käyvä **Seppo Lindeman** ja kertoo olleensa edellisenäkin päivänä kuvateknologiaa opettelemassa. Pedagogiseen taitoon kuuluu Sepon mukaan se, ettei edetä liian nopeasti. Hengen luominen on tärkeää ennen kuin saa yhtenäisen porukan, eikä se ole helppoa. ”Mulle se on ollut hieno homma”, arvioi Seppo Enter -projektin merkitystä itselleen. ”Se on irrottanut mut” ... ”Yksitoikkoisuuden tunne häviää”, kuvailee Seppo edelleen kokemukseen ATK -kahvilassa. Eivätkä opitut taidot jää kahvilan seinien sisälle vaan asunnossaan hän sanoo muistelevansa sitä, mitä on opetettu ja kokeilevansa omalla koneella.

Pentti Pakariselle tietotekniikka on jo ennestään tuttua työelämästä ja hän on itsekin kouluttanut ihmisiä ohjelmistojen käyttöön. – Käyn lähinnä ajankulukuksi, joskus on jotain uutta, kertoo Pentti osallistumisestaan ATK -kahvilan toimintaan. Kuitenkin hän kertoo yleensä osallistuvansa, mikäli on paikalla Kanikiellä ja esittelee samalla asiantuntevasti erilaisten kuvankäsittelyohjelmien ominaisuuksia haastattelijalle. – Ne ovat tulleet lähes liiankin tutuiksi, jatkaa Pentti. Hänellä on yli 30 vuoden työkokemus ATK -alalta. On erilaisia kykyjä ja osaamista. Se on suuri voimavara.

Pätevää ohjausta – hyviä vaikutuksia

Kun Enterissä ohjaajana työskentelevä **Tuomas Raunila** vie päivän opetusohjelmaa eteenpäin omalta koneeltaan havainnollisesti näyttäen ja samalla kertoen, huomaa tavallinen ATK:n käyttäjä pian, että opittavia, ATK:n käyttöä ja elämää helpottavia asioita riittää. Ahaa-elämyksiä ja ”miten en tuotakaan tienneyt”, käy jo useampaan kertaan mielessä yhden ainoan istunnon aikana. Alkaa tuntua siltä, että täällä haluan käydä useamminkin. Tuomakselle Enter -projekti on ollut yllättävän hyvä kokemus ja myös ensimmäinen kokemus projektissa työskentelemisestä. – Työystävät on parhaasta päästä ja kun olen itse paljon saanut kokemuksesta, uskon että on ollut mahdollisuus myös olla muille siunaukseksi, kertoo Floridasta Suomeen vuonna 2007 muuttanut Tuomas.

Ensiaskleen vastaava työntekijä **Ville-**

Veikko Lampinen on havainnut Enter -projektin hyvät vaikutukset yksikössään ja sanoo seuranneensa ilolla muutamien asukkaiden kehitystä tiedon valtaväylillä. Erilaiset koulutukset ja muu säännöllinen toiminta on tullut osaksi heidän viikko-ohjelmaansa. Selvänä vietetty aika on lisääntynyt. Projektin vertaistuen avulla jotkut ovat hankkineet jopa liittymät ja laitteistot itselleen. Joku on kiinnostunut digikuvauksesta, nettiradioiden musiikkitarjonnasta ja onpa haettu seuraakin nettipalstojen kautta. ”Ilman projektin antamaa panosta nämä kaikki eivät olisi varmaan edenneet edes haaveiden tasolle”, toteaa Ville-Veikko.

Ihmisen kohtaaminen

Kasvoista kasvoihin tapahtuva kohtaaminen on tärkeää Enter -projektissa. Vaikka teknologiaa hyödynnetään ja sen käyttöä opetellaan, ihmiset ja heidän kohtaamisensa on kuitenkin ytimessä. Tietotekniikka on ihmistä varten. ATK kahvilassa elämän kokemuksia ja tunteja vaihdetaan välillä kahvikupin äärellä leppoisasti keskustellen. Se luo yhteisyyden ilmapiiriä ja tuttavallisuuden tuntua. Kynnykset madaltuvat. Täällä ei tarvitse jännittää. Voi olla omana itsenään, mikä helpottaa oppimista. Lisäksi tuetaan päihteettömyyttä, eikä koulutuskertoille voi osallistua päihteiden vaikutuksen alaisena.

Yhteistyö ja verkottuminen

Enter -projektissa tehdään yhteistyötä, ei vain Katulähetyksen omien yksiköiden ja projektien kanssa, vaan yhteistyökumppaneina ovat Jyväskylän työvoiman palvelukeskus (Typ), Tiekaprojekti (Tietoyhteiskunta kansalaisille), Kanerva-Kaste -hanke, Kela, pankit sekä Työ- ja elinkeinotoimisto. Yhteistyötä tarvitaan mm. asiakkaiden verkkoasiointiin liittyen, millä on tärkeä sija Enter -projektissa. Yhteistyön edelleen kehittäminen avaa uusia mahdollisuuksia tulevaisuudessa.

Innovatiiviset ideat

Enter -projekti on kolmen vuoden aikana ehtinyt antaa uutta elämänsisältöä ja ATK -taitoja jo monen projektillaisen

elämään. Se on osoittautunut siinä määrin hyödylliseksi välineeksi syrjäytyneiden ja syrjäytymisvaarassa elävien lähimmäisten auttamisessa, että lisärahoitusta toiminnan jatkon turvaamiseksi haetaan parhaillaan RAY:lta. Enter -projekti on avoin innovatiivisille ideoille ja uusia toimintamuotoja kehitellään.

Terveystietotupa

Projektipäällikkö **Tomi Montonen** kertoo kehitteillä olevasta uudesta työmuodosta, joka liittyy terveydenhoitoon ja on nimeltään Terveystietotupa. Terveystietotuvassa saa ohjausta ja tietoa terveyteen liittyvissä kysymyksissä. Yhteistyökumppaneina ovat Kanerva-Kaste -hankkeen **Jouni Airola**, Myllyjärven puolimatkan kodin vastaava ohjaaja, **Hanna-Riikka Alasippola** ja Ensiaskleen sairaanhoitaja, **Susanna Kujanpää**. Yksiköiden asiakastietokoneille kootaan kansiot projektimateriaalista ja luodaan ”portaali” internetistä. Asiakkaat voivat tutustua sivustoihin itsenäisesti tai ohjatusti. Viikottain kokoontuvassa ATK -kahvilassa käydään läpi terveyteen ja sairauksiin liittyviä asioita.

Internetistä löytyvä terveystietovaranto on valtava ja tietotekniikan mahdollisuudet terveydenhoidon saralla ovat tiedossa. A -klinikkasäätiön johtavan ylilääkärin, **Pekka Heinälän**, mukaan Internet on matalan kynnyksen väylä, joka tavoittaa ison joukon ja alentaa hoitokynnystä. Siinä on vertaistukimahdollisuus, johon myös Terveystietotuvassa opastetaan. Esimerkiksi Päihdelinkki -sivuston testeillä voi arvioida omaa päihteidenkäyttöä. Sen kautta pääsee myös varhaiseen neuvontaan ja ennaltaehkäisyyn, asioida voi nimettömästi.

Ilman ohjausta ja tukea valtava sähköinen terveystietovaranto ei avaudu monelle ihmiselle, eikä sitä edes tiedosteta. Enterissä, projektin nimen mukaisesti, ihminen astuu sisään näihin valtaviiin tietovarantoihin. Hän tulee tietoiseksi tarjolla olevista mahdollisuuksista ja omasta tilastaan. Se on parantavan muutoksen lähtökohta.

Markku Leinonen

Tuomas Raunila ohjaa ja kokoaa Terveystietotuvan kansioita

● **Tuomas Raunila** kokoaa parhaillaan uuden Terveystietotuvan kansioita, opettaa, ohjaa ja kohdtaa asiakkaita sekä tekee muutakin Enter -projektiin liittyvää.

Enter -projektista on tullut Tuomakselle monella tavalla tärkeä työympäristö ja haaste. Se on voimavara, joka on auttanut eteenpäin elämässä.

Projekti on tarjonnut työtehtäviä, joissa Tuomaksen lahjat, kyvyt ja painava elämäkokemus ovat saaneet tulla käyttöön. Enterin ohjaajassa yhdistyvät sopivalla tavalla tietotekninen asiantuntemus, taito kohdata ihmisiä ja opettaa, rauhallinen persoona sekä nuoresta iästä huolimatta poikkeuksellisen painava elämäkokemus. Tuomas kertoo iloiten voivansa olla nyt tukena toisille ihmisille.

Kun seuraa Tuomaksen asiantuntevaa ja ystävällistä olemusta hänen neuvossaan rauhallisella tyyliään ATK-kahvilan asiakkaita, ei voi aavistaa, millaisen elämäkoulun nuori mies on joutunut läpikäymään. Sen koulun tulosta kuitenkin on, että Tuomas voi nyt ymmärtää ja auttaa vaikeissa elämäntilanteissa eläviä ihmisiä, myös päihdeongelmaisia. Tie ei ole ollut helppo.

12 -vuotiaana Tuomas muutti vanhempiensa mukana neljäksi vuodeksi Israeliin ja sieltä Floridaan vuonna 1992. Tampa Bay ja Ocala olivat Tuomaksen kotipaikat. Siellä hän kävi koulunsa, tuli maan kansalaiseksi, meni naimisiin, eikä enää edes kuvitellut muuttavansa takaisin Suomeen.

Elämä Floridassa on nopeatahtisempaa ja oli hyvä kokemus. Valitettavasti joutuin kokemaan kehittyvän päihdeongelman ja avioeron. Kaikki tuntui romahtavan samaan aikaan. Hän sanoo käyttäneensä suuria määriä erilaisia aineita. Satunnaisesta huvikäytöstä kasvoi ajan mittaan ongelma, mikä ei enää ollut omassa hallinnassa. Työssä käyminen ja yöuni muuttui hyvin hankalaksi. - Kun menin katkolle, niin haarukka ei edes pysynyt kädessä. Kuvaannollisesti

Katulähetyksen enter -projekti on tukenut Tuomas Raunilan päihteetöntä elämää.

elämä oli yhtä helvettiä ja ajatus toipumisesta tuntui mahdottomalta, en pystynyt sitä edes kuvittelemaan. Ihmeen kautta sitä kyllä toipuu ja paranee, vaikka sillä hetkellä ei siltä tunnu, kuvailee Tuomas toipumistaan.

Päätös olla päihteetön syntyi jo Yhdysvalloissa. - Ymmärsin, että tarvitsin hoitoa. Vanhemmat olivat siinä tukena. Myös seurakuntayhteys on ollut Tuomakselle aina tärkeä, myös vaikeina aikoina. Sieltä hän on saanut paljon tukea. - Uskon vahvasti, että siinä oli Jumalan johdusta, kun tulin Suomeen ja varsinkin päätöksessä muuttaa pysyvästi Suomeen kesäkuussa 2007. Päätös jäädä Suomeen on ollut avainasemassa henkilökohtaisessa

toipumisessa. Olen päässyt takaisin omille jaloilleni. Syyskuussa menin KAN-kodille. Sitten Sakari Pihlaja tutustutti Tomiin (Montonen) ja Enter -projekti oli automaattisesti oikea paikka, kertoo Tuomas.

Enter -projekti on tukenut Tuomaksen omaa päihteetöntä elämää mutta hänen mukaansa projekti on hyvin tärkeä koko katulähetykselle. - Tiedetään, että se toimii, niin suuren asiakaskunnan kanssa on oltu tekemisissä, sanoo nyt päihdeongelmaisia itse auttava nuori mies rauhalliseen tyyliinsä. Tämä on vertaistukea parhaimmillaan.

Markku Leinonen

Asukastyytyväisyyskysely 2009

Vuotuinen Katulähetyksen asukastyytyväisyyskysely toteutettiin jokaisessa kymmenessä yksikössä kesäkuussa 2009. Haastattelija tavoitti haastateltavansa etupäässä asumisyksiköiden päiväkeskuksista. Etukäteen tiedotettiin, milloin haastattelija tulee yksikköön suorittamaan haastattelua. Pääosin vastaukset tallennettiin suoraan tietokoneelle.

Asukastyytyväisyystutkimuksen ansiosta pystymme näkemään, miten yksiköissä tuettu asuminen toteutuu ja mihin asioihin tulee kiinnittää huomiota. Tutkimuksen tarkoitus on parantaa asukkaiden hyvinvointia ja kehittää toimintaa.

Tällä hetkellä Katulähetyksen eri yksiköissä on 206 tuetun asumisen paikkaa.

Tutkimukseen saimme mukaan 77 asukasta, joista suurin osa oli miehiä 78 % ja naisia 22%. Ikäjakama vaihteli 17-68 vuoden välillä. Vastanneista naimattomia oli 50%) eronneita 43%, naimisissa 4% ja avoliitossa 3%.

Työttömiä oli 40 %, eläkeläisiä 36 % ja työelämässä oli mukana 13 % kyselyyn vastanneista.

Päihteiden käytöstä kysyttäessä 42 % sanoo käyttävänsä päihteitä muutaman kerran kuukaudessa, 2-3 kertaa viikossa käyttäviä on 5 % ja kerta viikossa käyttäviä on 3%. Alkoholin käytön sanoi lopettaneensa 47 % vastaajista.

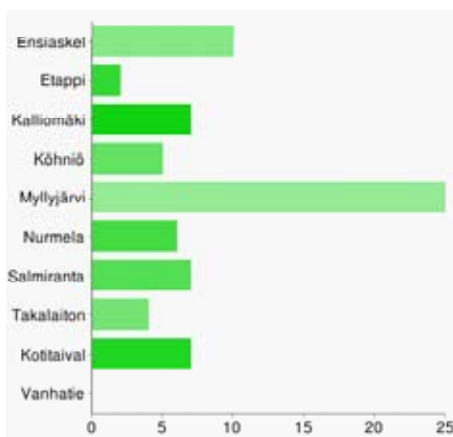
Asukkaiden keski-ikä oli 47,8 vuotta ja keskimääräinen asumisaika oli 2,8 vuotta. Muutamat asukkaat ovat olleet Katulähetyksen tuetussa asumisessa lähes 20 vuotta.

Suurin osa oli tullut yksikköön vuokrasunnosta 59%, kadulta 19% ja osa 23% omasta asunnosta tai muusta katulähetyksen yksiköstä.

Muuton syynä löytyy asunnottomuutta (33%), päihteilyä (24%) tai jokin muu syy. (43%), Vastauksissa mainittiin mm. ”päästä irti päihdekierteestä, tarvitsemme tuettua asumista, retkahduksen takia, halusi rauhoittua”.

Muina syinä mainittiin mm. avioero, puolison kuolema, vuokrat jäi maksamatta, isot velat.

Asuinyhteisössä koettiin tasapuolisesta kohtelua. Suurin osa vastasi kyllä 88 %

Eri yksiköissä vastanneet.

ja 12% vastanneista vastasi ei. Päihderajoituksia tarvitaan hyvän ja laadukkaan asumisen varmistamiseksi. Suurin osa asukkaista vastasi kyllä 95 % ja 5 % ei. Porinaryhmän kokouksien riittävyyteen oltiin tyytyväisiä.

Asukkaat kertoivat myös, etteivät olleet huomanneet tasa-arvottomuutta porinaryhmän päätöksen teossa. ”kaikkia kuunnellaan tasapuolisesti, tasa-arvoisesti mennyt mitä on ollut. Toisaalta mainittiin myös ettei kaikkien kanssa keskustella.

90 % oli tyytyväisiä asumisyksikön kokouksissa käsiteltäviin asioihin. Aikataulutoivomukset vaihtelivat aamupäivästä iltaan.

Asukkailta kysyttiin, että tunnistavatko työntekijät asumiseen liittyvät tukitarpeet. Tähän 88 % vastasi kyllä, 12 % oli sitä mieltä ettei tunnista.

Kysymykseen suhtautuvatko työntekijät sinuun asiallisesti ja arvostaen. Tähän 93 % vastasi kyllä ja 7 % ei. Vastauksissa mainittiin mm. ”kohtelee tasavertaisesti, ei alentuvasti, kuulumisia kysellään”

Itsenäiseen asumisen kannustamiseen 75 % vastasi kyllä ja 25 % ei. Vastauksissa mainittiin mm. ”ei ole ollut vielä ajan-kohtaista, mutta sitten kun on, uskoisin saavani siihen tukea, työntekijät puoltavat ja tukevat joka asiassa, toisaalta vastattiin myös asiasta ei puhuta ja kukkaan ei ohjaa”.

Työntekijät kuuntelevat ja ymmärtävät asukasta omista asioistaan. Tähän lähes kaikki 92% vastasi kyllä ja ei vastasi 8%. Tähän vastattiin mm. ”vaikeissa tilanteissa on mahdollisuus keskustella työntekijöi-

den kanssa ja saa apua pääsääntöisesti kyllä, mutta välillä on hakusassa” sekä ovat erittäin auttavaisia”.

Kysyttäessä saako asiakas tukea hengellisissä asioissa 42 % vastasi kyllä. 7 % kertoi ettei saa ja 51 % vastasi, ettei tarvitse tukea hengellisissä asioissa. Tähän vastattiin mm. seuraavaa ”järjestetään kuljetuksia hengellisiin tilaisuuksiin”, ei tue omasta mielestäni”, meillä on aamu palaverit ja onhan täällä pullakirkkoa”.

Kysyttäessä onko yksiköitten päiväkeskustoiminta mielekästä 87 % vastasi kyllä ja 13 % vastasi ei. Mikä on parasta/huonointa ja miten toimintaa voitaisiin kehittää vastattiin mm. ”yhteisiä tietokilpailuja ja muuta..., vähän lisää urheilullisempaa toimintaa, päiväkeskuksen laajennus, tapahtumat nykyisin liian lyhytkestoisia ja retkiä ehdottomasti enemmän”.

Asukkaiden hyvinvointia ajatellen tärkein kysymys oli se, että kokevatko he asumisen yksiköissään turvalliseksi, mihin 94 % vastasi kyllä ja 6 % kertoi hieman pelkäävänsä. Moni myös sanoi että jos porukka on tuttua ja kukaan ei ole humalassa niin silloin ei ole mitään pelättävää ja työntekijät ovat aina lähellä. Asukkaat kertoivat myös näin: ”jos saan sairaskohdauksen niin apu on lähellä”, ”Kunhan muistaa laittaa aina oven lukkoon niin kukaan ei pääse sisälle”, Muutaman asukkaan mielestä mitään omia tavaroitaan tai muuta omaisuutta ei kannatta jättää hetkeksikään ulos ettei joku varastaisi niitä. Kaiken kaikkiaan turvallisuus on lisääntynyt yksiköiden toiminnassa.

Kysyttäessä sitä millaisia suunnitelmia on asumisen suhteen, niin 58 % vastanneista haluaa asua edelleen k.o yksikössä. Vastaajista 5 % haluaa muuttaa toiseen yksikköön sekä 37 % haluaa muuttaa itsenäiseen asumiseen. Vastauksissa mainittiin mm. ”en halua hätiköidä tai toimia liian kiireesti, lisää tilaa, soluasuminen ei sovi luonteeseen”.

Nykytilanteeseen tyytyväisiä oli 75 % ja 25 % vastasi ei.

Tähän vastattiin mm. ”haluaisin nähdä lapsen lastani useammin, eläke haaveet, parisuhde ois mukava, mulla kaikki kunnossa, hengelliseen kasvuun ja ystävyys-suhteisiin muutosta.

Kantakaa
toistenne
kuormia, ja niin
te täytätte
Kristuksen lain.
(Gal. 6:2)

PULLAKIRKOT

Ensiaskel, Kankitie 9
sunnuntaisin klo 11.30
Takalaiton
sunnuntaisin klo 13.30
Salmiranta ja
Nurmela
tiistaisin klo 18

Jyväskylän
Katulähetys ry

Kankitie 10
40320 Jyväskylä
0400-642442

[www.jyvaskylan-
katulahetys.fi](http://www.jyvaskylan-katulahetys.fi)

Katulähetys ry:n järjestämä Viktor
Klimenkon konsertti 12.9. Taulumäen
kirkossa kokosi jälkeen kerran kirkon
täyteen kiitollisia kuulijoita.

GALLELA OY

Tikkutehtaantie 2
40800 Vaajakoski
Puh. 010 5858 260

4m.fi

Jyväskylän
KATULÄHETYS

Vapautetut

Toimitus
Erkki Arvaja, Markku Leinonen
Esko Jantunen ja Seppo Riikonen

Kankitie 10,
40320 Jyväskylä
puh. 0400-642 442
www.jyvaskylankatulahetys.fi

Seuraava tiedotuslehti

4/2009 ilmestyy
15. päivänä joulukuuta.

Aineistot lehteen 30.11.2009
mennessä, Kankitie 10, 40320
Jyväskylä tai
erkki.arvaja@kolumbus.fi
[seppo.riikonen@jyvaskylan-
katulahetys.fi](mailto:seppo.riikonen@jyvaskylan-katulahetys.fi)